

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Ascultarea Cuvântului – stimul al credinței, după Faptele Apostolilor

Conform învățaturii Bisericii, credința mântuitoare este un dar al lui Dumnezeu, dat omului ca potențialitate încă de la Sfântul Botez. Dar, așa după cum mântuirea este un proces sinergic, de împletire a lucrării lui Dumnezeu cu lucrarea omului, tot așa, și darul credinței, pentru a crește și a se manifesta plenar ca factor ordonator al vieții creștinului înspre Împărăția lui Dumnezeu, are nevoie din partea omului de o anumită lucrare. În această privință, Sfântul Evanghelist Luca, în cartea Faptele Apostolilor, accentuează necesitatea ascultării cu luare-aminte a propovăduirii Bisericii. Auzirea Cuvântului contribuie la procesul mântuitor de transformare lăuntrică, prilejuind întâlnirea cu Hristos Cel viu.

În Faptele Apostolilor, Sfântul Luca evidențiază foarte des dependența credinței de ascultarea Cuvântului, arătând că toți cei care au ajuns să creadă în Domnul, fie iudei, samarineni sau păgâni, au ascultat întâi vestirea apostolilor despre El.

Cuvintele Sfântului Petru din ziua Cincizecimii i-au tulburat adânc pe ascultători, care, fiind „străpunși al inimă” (2, 37), s-au pocăit și s-au botezat (2, 38-41). La fel, atunci când Petru s-a adresat poporului după vindecarea ologului la Poarta Frumoasă, vorbindu-le despre puterea numelui lui Iisus, „mulți din cei ce au auzit cuvântul au crezut” (4, 4). De asemenea, Sf. Luca spune despre samarineni că „într-un cuget ascultau cele spuse de Filip” (8, 6), și că „i-au crezut lui Filip, care le propovăduia despre Împărăția lui Dumnezeu și despre Numele lui Iisus Hristos” (8, 12). În mod similar, famenul etiopian a crezut și s-a botezat după ce a ascultat vestea cea bună despre Iisus (8, 35-38). Tot așa, și păgânii din Antiohia s-au convertit la Domnul după ce au primit Evanghelia lui Iisus Hristos, vestită de acei ucenici din Cipru și Cirene (11, 20).

Relatarea convertirii lui Corneliu și a casei sale insistă mult asupra receptivității față de Cuvântul lui Dumnezeu, care precede și dă naștere credinței în Domnul Iisus. În Fapte 11, 14 se spune că sutașul a fost îndemnat de un înger să asculte cuvintele lui Petru,

„prin care te vei mântui tu și toată casa ta”. De aici se vede clar scopul soteriologic al propovăduirii apostolice și faptul că mântuirea păgânilor începe prin ascultarea veștii bune despre Iisus. Această ascultare i-a condus pe aceștia la credință (15, 7) și a fost prilejul unei revărsări a Duhului Sfânt, asemănătoare celei din ziua Cincizecimii (10, 44; 11, 15; 15, 8).

Convertirea proconsulului Sergius Paulus are loc tot în urma ascultării Cuvântului lui Dumnezeu, iar Sfântul Luca menționează expres faptul că demnitarul roman „dorea să asculte Cuvântul lui Dumnezeu” (13, 7). Aceeași dorință este arătată de păgânii din Antiohia Pisidiei, care s-au adunat în jurul Sfinților Pavel și Barnaba ca să asculte mesajul evanghelic (13, 44). Dintre aceștia, „câți erau rânduiți spre viață veșnică au crezut” (13, 48). În mod asemănător, în Iconiu mulți iudei și păgâni au devenit creștini după ce au ascultat cuvintele misiunierilor Pavel și Barnaba (14, 1).

Este semnificativ, în acest context, modul în care Sfântul Luca descrie convertirea Lidiei. Evanghelistul specifică că, în timp ce apostolii vorbeau femeilor, Lidia *asculta* și că „Dumnezeu i-a deschis inima ca să ia aminte la cele grăite de Pavel” (16, 14). Pe de o parte este subliniată atenția Lidiei față de vestirea apostolică, iar pe de altă parte lucrarea lui Dumnezeu care îi deschide inima pentru aceasta (cf. Lc 24, 45: „Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile”). Ne amintim apoi că Sfântul Luca arată și în alte locuri că cuvântul se primește în inimă (cf. Lc 8, 12: „Vine diavolul și ia cuvântul din inima lor”) și că acesta lucrează asupra inimii (cf. Fapte 2, 37). În context general biblic, inima este centrul persoanei umane. Din ea „fășnește viața” (Pilde 4, 23) și pe ea o cere Dumnezeu de la om (Pilde 23, 26: „fiule, dă-mi inima ta”). Păcatul, nepăzirea legilor lui Dumnezeu, aduc o învățare a ei, o închidere, o rigidizare numită adesea în Scriptură „netăiere împrejur a inimii” (cf. Deut 10, 16; Ier 4, 4; 9, 26).

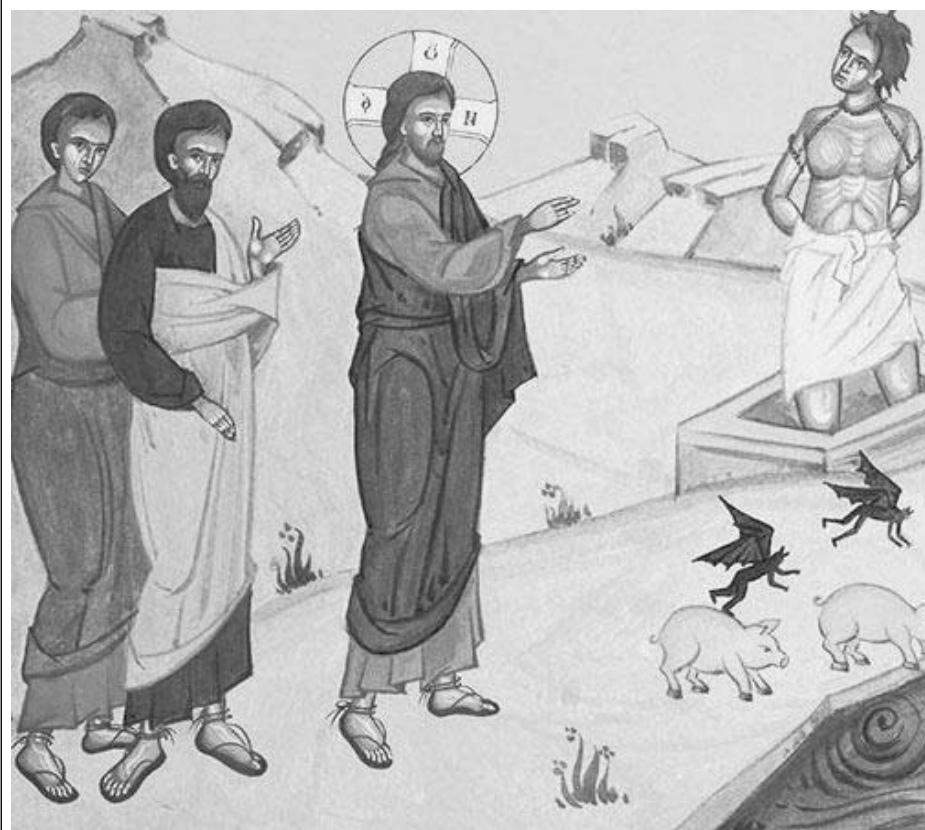
Continuare în pagina 2

Pr. Adrian MURG

PREDICA

Să-L mărturisim pe Dumnezeu! Duminica a XXIII-a după Rusalii

„În vremea aceea a ajuns Iisus cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileii. Și ieșind pe uscat L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-te, nu mă chinui. Căci porunca duhului celui necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea, și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mînat de demon în pustie. Și l-a întrebat Iisus zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci, care păștea pe munte. Și l-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. Și ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țârm în lac și s-a înecat. Iar păzitorii, văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate. Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus, și s-au înfricoșat. Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizatului. Și l-au rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, s-a înapoiat. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus, însă, i-a dat drumul zicând: Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind în toată cetatea câte îi făcuse Iisus.” (Luca 8, 26-39)

Iubiți credincioși și credincioase,

Viața este cel mai frumos dar pe care Dumnezeu l-a făcut omului. În viață, omul are parte de bucurii dar și de necazuri, dar, pentru toate omul trebuie să mulțumească lui Dumnezeu. Am fi egoiști dacă am mulțumi lui Dumnezeu doar atunci când ne este bine. Pe pământ avem parte de anumite ispite și greutăți care ni se par ca o nedreptate, îngăduită de Dumnezeu. Noi nu știm însă planul pe care Dumnezeu îl are cu noi. În acest sens prorocul Isaia al Vechiului Testament zice, „Căci gândurile Mele nu sunt ca gândurile voastre și căile Mele ca ale voastre. Și cât de departe sunt cerurile de la pământ, așa de departe sunt căile Mele de căile voastre și cugetele Mele de cugetele voastre”. (Isaia, 55, 8-9).

Unele lucruri pe care le experimentăm în viața noastră ni se par nedrepte, însă, nu este așa. Dumnezeu ne iubește și ne vrea lângă El și de aceea ne ceartă și ne mustră, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel în Epistola către Evrei, „Căci pe cine îl iubește Domnul, îl ceartă” (Evrei 12, 6).

În Sfânta Evanghelie de astăzi, Mântuitorul a poposit în ținutul Gherghesenilor unde a întâlnit un demonizat, un om posedat de diavol ce refuza comuniunea cu semenii săi, găsindu-și adăpostul prin morminte. La întrebarea Mântuitorului, „Care-ți este numele?”, demonizatului a răspuns, „Legiune”, semn că mulți demoni intraseră în El.

Continuare în pagina 2

Pr. Petru URSULESCU

Din sumar

► Lansarea volumului *Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Arad* pagina 3, Pr. Vlad Sergiu Sandu

► Știri pagina 4

Ascultarea Cuvântului – stimul al credinței, după Faptele Apostolilor

Urmare din pagina 1

Dumnezeu înmoaie, deschide sau străpunge inima omului prin Cuvântul Său. Acest lucru este posibil deoarece Cuvântul este „viu și lucrător” (Evr 4, 12); este un cuvânt care participă la realitatea Persoanei lui Iisus.

Convertirea corintenilor este prezentată de Sfântul Luca tot ca fiind rodul ascultării cuvântului apostolic al Sfântului Pavel. Aceștia au crezut și s-au botezat după ce l-au ascultat pe apostol.

În finalul cărții Faptelor întâlnim un text foarte interesant (28, 28), care împreună cu Lc 3, 6 încadrează materialul intermediar. În Fapte 28, 28 avem o profecie a Sfântului Pavel despre viitoarea convertire a neamurilor, în care este folosit verbul „a asculta” (*akouein*). În acest context „a asculta” este evident sinonim cu „a crede”, lucru posibil având în vedere legătura foarte strânsă pe care Sfântul Luca o vede între ascultarea Cuvântului și credință.

Dacă ascultarea atentă și smerită duce la convertire, refuzul de a lua aminte la Cuvântul Domnului și ascultarea superficială sunt corelate de Sfântul Luca cu necredința și împotrivirea față de Evanghelie. Referitor la acestea, este semnificativ textul din Is 6, 9-10, citat în pericopa finală a Faptelor (28, 26-27) și care vorbește tocmai despre învățarea și lipsa de sensibilitate a iudeilor față de Evanghelie, care îi și fac să respingă Vestea cea bună a mântuirii.

Se cuvine notat faptul că, în cele de mai sus, Sfântul Luca are o perspectivă misionară, care se referă, adică, la primul contact al unui necreștin cu harul mântuitor al lui Dumnezeu, mijlocit de ascultarea propovăduirii apostolice. Dar Evanghelistul ne dă de înțeles că acest raport între Cuvânt și credință se menține și după intrarea omului în comuniunea Bisericii. Astfel, vedem că primii creștini stăruiau în „învățătura apostolilor” (Fapte 2, 42). Apoi ni se spune că Sfinții Iuda și Sila „au mângâiat prin multe cuvântări pe frați și i-au întărit” (15, 32). În Fapte 16, 5 se precizează că această întărire era o întărire în credință. Exemplele pot continua.

Concluzia care se degajă din acest survol al Faptelor Apostolilor privește relația foarte strânsă pe care Sfântul Luca, în acord cu Sfântul Pavel (Rom 10, 17) și cu toată Tradiția Bisericii, o surprinde între ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și credința mântuitoare în Domnul nostru Iisus Hristos: credința se hrănește din Cuvânt, deoarece obiectul acesteia este Hristos, Cuvântul Domnului „Care rămâne în veac” (I Petru 1, 25)

Să-L mărturisim pe Dumnezeu!

Urmare din pagina 1

Aceștia Îl rugau pe Mântuitorul să nu le poruncească să iasă din om, Iisus le-a poruncit să intre într-o turmă de porci, care s-a aruncat în mare. Așa e diavolul, pe unde trece trebuie să facă rău. Au venit și locuitorii aceluși ținut și au văzut cu ochii lor minunea pe care a făcut-o Iisus, dar, în pofida evidenței, L-au rugat să plece din ținutul lor, fiind cuprinși de frică mare. Bărbatul care fusese demonizat stătea lângă picioarele lui Iisus, îmbrăcat și întreg la minte. Cuvântul pe care Mântuitorul l-a adresat celui ce avuse demon, este un cuvânt ce (ne) obligă: „Întoarce-te la casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu”.

Frații mei,

Acest cuvânt al Domnului este valabil și astăzi pentru noi. Sarcina de a vesti binefacerile lui Dumnezeu revine tuturor creștinilor, toți trebuie să mărturisim binecuvântările lui Dumnezeu revărsate asupra noastră după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, „Dacă vestesc

Evanghelia, nu-mi este laudă, pentru că stă asupra mea datoria. Căci, vai mie dacă nu voi binevesti”. (I Corinteni 9, 16). Suntem conștienți că-i datorăm totul lui Dumnezeu, viața, sănătatea, liniștea sufletului, bucuriile și multe alte daruri. Să spunem și semenilor noștri cât de mult bine ne-a făcut Dumnezeu. Mai mult de atât, să dovedim prin viața noastră că Hristos trăiește în noi, după cuvântul aceluiași Apostol Pavel, adresat galatenilor și nouă, „De acum, nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în Mine” (Galateni 2, 20).

În societatea zilelor noastre constatăm o oarecare comoditate instalată chiar în rândul creștinilor, de a face cunoscute binecuvântările lui Dumnezeu. De asemenea suntem nepăsători față de suferințele semenilor noștri, pe care poate îi mai și judecăm, în loc să privim spre ei cu iubire. Și mai mult de atât, pe lângă faptul că nu mărturisim, ne plângem de „crucea” vieții noastre. Oare este aceasta o atitudine

de creștin? Oare Hristos nu ne-a poruncit să-L mărturisim înaintea oamenilor, pentru ca și El să mărturisească pentru noi înaintea lui Dumnezeu? Oare nu suntem noi doar creștini de duminică, ce ne îmbrăcăm frumos și împlinim o datorie formală? Să nu fie așa! Să nu fim creștini „căldicei”, și poate prea comози în a propovădui Cuvântul.

Societatea în care trăim, pare să se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu și de valorile creștine, iar lupta împotriva Bisericii va fi tot mai puternică. Pentru aceasta suntem chemați să mărturisim prin cuvinte și prin viața noastră, binele pe care ni-l dă Dumnezeu, mulțumind și pentru cele bune ale vieții noastre, dar și pentru necazurile, greutățile și ispitele de fiecare zi.

Închei acest cuvânt, îndemnându-vă să-L mărturisim pe Dumnezeul nostru, „cu timp și fără timp”, în tot ceea ce facem, spre slava lui Dumnezeu și spre a noastră mântuire,

Amin.

Rolul religiei în dezvoltarea copilului și adolescentului

Cel mai bun mijloc de a cunoaște creația lui Dumnezeu, lumea în care trăim, este școala, predarea religiei în școală fiind considerată o adevărată punte spre împlinirea menirii de om, pe calea mântuirii. Ora de religie conduce pe om la scopul suprem al existenței: trăirea comuniunii cu Dumnezeu. Prin educația moral-religioasă, viața omului se înalță și se edifică pe temelia adevărată, care este Domnul Iisus Hristos: „A educa înseamnă a purta de grijă de copii și tineri în ceea ce privește curățenia sufletească și buna cuviință, a-l crește pe copil moral, om drept, a-l crește în evlavie, a avea grijă de sufletul lui, a-i modela inteligența, a forma un atlet pentru Hristos, pe scurt, a te îngriji de mântuirea sufletului lui. Educația este asemenea unei arte; artă mai mare decât educația nu există, pentru că toate artele aduc folos pentru lumea de aici, arta educației se săvârșește în vederea accederii la lumea viitoare” (Sf. Ioan Gură de Aur).

În perioada de dictatură comunistă, învățământul religios a fost silit să se retragă în biserică și în puținele școli

de pregătire a clerului sau în familiile credincioșilor evlavioși. Seceta spirituală care a urmat n-a putut distruge, însă, rădăcinile ontologice ale neamului nostru. S-a produs un mare vid spiritual și o criză de identitate a conștiinței, a persoanei umane: „cine sunt, de unde vin, încotro merg?”.

Așadar, chipul divin al omului poate fi umbrat pentru o anumită perioadă de timp de păcate, însă, în adâncul ființei sale, orice persoană are sentimentul că aparține și divinității, deoarece „sufletul prin fire e creștin” - cum susținea, încă din vechime, Tertulian. Nimeni nu poate însă contesta faptul că una dintre cele mai mari reușite pentru poporul nostru, după evenimentele din decembrie 1989, a fost reintroducerea religiei ca disciplină de studiu în școală.

Rolul disciplinei religie este mult mai important decât ar părea la prima vedere și aceasta deoarece, pe lângă însușirea principalelor învățături de credință, reguli, tradiții și evenimente religioase ale Bisericii Ortodoxe, elevii dobândesc și deprinderi, obișnuințe spirituale, care îi înalță, îi fac mai buni, mai respectuoși,

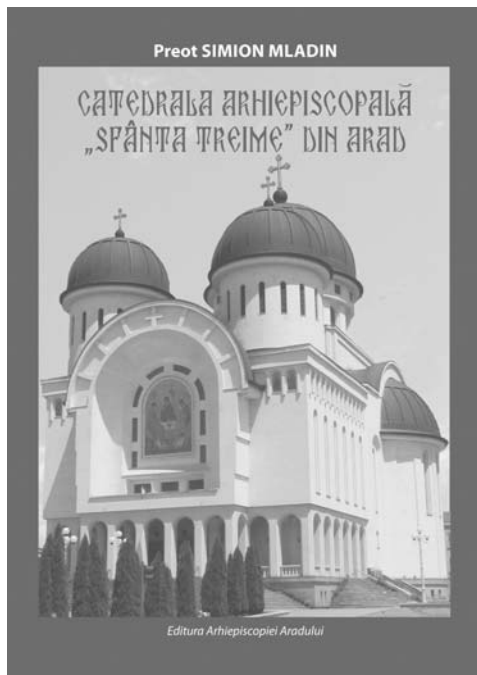
mai responsabili. Elevii vor înțelege treptat și în mod liber că toate acestea sunt un rezultat al dragostei lui Dumnezeu pentru oameni și răspunsul credinciosului la chemarea divinității.

Ce poate fi mai util și mai frumos transmis către sufletul copilului decât imaginile supreme ale binelui, cinstei și purității reprezentate de Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care le poruncește creștinilor să dea copiilor educație spirituală din cea mai fragedă vârstă: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, ca a unora ca aceștia este împărăția cerurilor” (Matei 19, 14)... De aceea, Biserica și Școala românească postdecembristă au făcut un mare pas prin reintroducerea religiei ca obiect de studiu în instituțiile de învățământ: o reparație de ordin moral, o ieșire din umilirea impusă de regimul comunist tineretului unui popor care a fost de-a lungul secolelor profund credincios. Tipăriturile Bisericii erau considerate, până nu demult, cărți cu circuit închis, literatura teologică s-a ascuns sub formule istorice, pentru că cenzura statului cu o ideologie atee nu îngăduia publi-

carea și răspândirea ei. Biruința luminii credinței poporului nostru, lumină pe care a primit-o de la Sfântul Apostol Andrei, este o realitate în viața tinerilor și, mai ales, a elevilor care l-au primit din nou pe Mântuitorul Iisus Hristos în școală.

Vârsta copilăriei reprezintă terenul cel mai bun pentru a semăna Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece este un teren curat. Este vârsta la care orice rugăciune mică este trăită, prinde viață pe buzele curate ale micuților creștini. Săptămânal, profesorul de religie trăiește bucuria reciprocă a revederii cu elevii săi de care se apropie cu tact și multă dragoste, astfel încât, în timpul orelor de religie, elevii, eliberați de grijile cotidiene, ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și învață să-L urmeze.

Așadar, spiritualizarea relațiilor profesor-elev este conturată de iubirea divină și pacea spirituală, de caracterul formativ, informativ și puternic modelator al moralei creștine.

Lansarea volumului *Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Arad*

date pentru exactitatea cărora garantează cei care au fost de la început și până la sfârșit martorii lucrării, angajați în toată desfășurarea cu întreaga lor ființă”.

După aceasta, domnul Iustin Cionca, Președintele Consiliului Județean Arad, le-a adresat un cuvânt celor prezenți, în cadrul căruia sublinia „cât este de frumos și emoționant să fii contemporan cu un eveniment de o asemenea manieră: terminarea construcției unei catedrale”. De asemenea, a evidențiat faptul că „această carte pune în eternitate, prin scris și imagine, informații care peste ani vor fi de o valoare inestimabilă pentru cei care vor urma după noi”.

A urmat apoi cântarea unei pricesne de către Corul Catedralei Arhiepiscopale, condus de către diac. Laviniu Morariu, după care viceprimarul Municipiului Arad, domnul Călin Bibarț, a rostit un cuvânt în cadrul căruia a făcut legătura între două mari împliniri ale Municipiului Arad pentru anul 2018, și anume: terminarea construcției și a picturii catedralei celei noi, precum și terminarea renovării Palatului Cultural. Referindu-se la volumul lansat, acesta sublinia faptul că „urmașii noștri, când vor deschide această carte, cu certitudine, vor avea ce învăța”.

Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad a fost, de asemenea, prezentă la acest eveniment prin doamna rector prof. univ. dr. Ramona Lile, care și-a exprimat bucuria de a fi contemporană cu unul dintre cel mai importante evenimente din istoria Aradului.

După aceasta, pr. dr. Vasile Pop, cadru didactic în cadrul Universității „Vasile

Goldiș” din Arad, fost consilier cultural în cadrul Arhiepiscopiei Aradului și preot paroh la Parohia Arad – Bujac, a făcut prezentarea acestei lucrări „atât de binevenite în anul centenarului”. După o scurtă prezentare a părintelui autor Simion Mladin, despre care amintea că a fost timp de 17 ani secretar eparhial și de mai bine de 22 ani, slujitor al catedralei și coordonator principal al lucrărilor de construire a acesteia, părintele Pop a subliniat câteva idei cu privire la rolul important pe care îl are o catedrală în cetate, făcând o analiză profundă a ceea ce definește, în principal, cuvântul „catedrală”. De asemenea, a precizat faptul că „autorul și-a înscris lucrarea în perspectiva timpului, urmărind să prezinte tot ce e mai relevant în desăvârșirea acestui important edificiu arădean. Cu o bogată fundamentare teologică, părintele autor, prin cele 18 capitole, 38 de anexe, 411 pagini, 194 de ilustrații și 130 de titluri la bibliografie, reușește să lase Aradului unul dintre cele mai importante documente.” În concluzia prezentării, acesta sublinia faptul că „această catedrală răspunde unor necesități atât liturgice, cât și publice”, după care, amintind de un vers din poezia „Noi” a lui Octavian Goga: „Avem un vis neîmplinit”, conchidea că „visul nostru, al arădenilor, este, de acum, împlinit, iar, dacă peste ani vom fi întrebați, ca arădeni: «ce am făcut pentru Arad?», vom putea răspunde simplu: «Catedrala Arhiepiscopală»”.

A urmat apoi la cuvânt prof. Maria Pantea, istoric preocupat de viața bisericăscă arădeană, care a subliniat im-

portanța acestei lucrări pentru Biserica Ortodoxă din această parte a țării.

În cele din urmă, părintele Simion Mladin, autorul lucrării, a adresat un cuvânt de mulțumire tuturor celor care au luat parte la acest eveniment, care „coincide cu ziua așezării ultimei pietre de marmură pe pardoseala catedralei”, precum și celor care i-au fost alături în decursul celor 22 de ani în lucrarea de desăvârșire a acesteia. A subliniat cu precădere faptul că „principalul ctitor al Catedralei Arhiepiscopale din Arad este, și va rămâne pentru totdeauna, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei”. De asemenea, a făcut câteva precizări cu privire la motivele care l-au determinat să împlinescă și această lucrare, de a scrie un volum. În concluzie, părintele autor preciza că „prezența Catedralei în Municipiul Arad este și va rămâne în conștiința generațiilor ce vor urma un simbol luminos al credinței ortodoxe și al ființei naționale, ca mărturie a spiritualității și demnității sale, precum și a afirmării frumosului nemuritor transpus și statornicit în artă”.

În încheiere, părinții decani ai Facultății de Teologie și părinții directori ai Seminarului Teologic Ortodox, din trecut până azi, au primit din partea Consiliului Județean Arad și a Primăriei Arad, Medalia Centenar cu prilejul sărbătoririi Centenarului Marii Uniri, pentru implicarea directă în formarea preoților din această zonă a țării și nu numai.

Pr. Vlad-Sergiu SANDU

Pune, Doamne, pază gurii mele!

Deprinde-te a tăcea, chiar acolo unde nu-i rău să vorbești, ca să câștigi deprinderea. Numai să nu fie tăcerea ta pricină de vătămare duhovnicească ție ori celorlalți. Ia seama a sta departe de sfaturile oamenilor, fiindcă în locul oamenilor vei avea tovarăși pe îngeri, pe sfinți și pe Dumnezeu. Amintește-ți de războiul ce-l ai în mâini. Dacă vei vedea câtă luptă ai să depui într-însul, desigur vei pierde pofta a vorbi ceva de prisos.

Cea mai mare trebuință este a ști să-ți cârmuiești limba cum se cuvine și s-o înfrânezi. Foarte adeseori, multa vorbire vine din mândrie. Din aceasta părăndu-

ni-se că știm multe și fiind mulțumiți de părerile noastre, ne silim cu multe reflecții și cuvinte meșteșugite să impunem opinia noastră inimilor celorlalți, ca să le apărăm ca învățători. Le arătăm astfel de mândrie, ca și cum ei ar avea nevoie să învețe de la noi. Acest orgoliu apare mai ales când îi învățăm fără ca ei să fi cerut acest lucru de mai înainte.

Nu-i posibil a spune în câteva cuvinte câte răutăți se nasc din multa vorbire. Vorba multă e mama lenei, baza ignoranței și a nebuniei, ușa cleverității, sluga minciunilor și răceala evlaviei fierbinți. Vorbele multe întăresc

și întăresc patimile, și dintr-însele se pornește apoi limba cu o mare ușurință spre vorbire nechibzuită. De aceea, Sfântul Apostol Iacov voind să arate cât de greu este unui om să nu greșească în cuvintele rostite, zice că acest lucru e posibil numai pentru bărbații desăvârșiți: „Dacă nu greșește cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârșit, în stare a-și înfrâna tot trupul” (Iacov 3, 2).

Fiindcă limba, îndată ce începe a vorbi, aleargă ca un cal fără frâu și nu vorbește numai cele bune și cuviincioase, ci și cele rele. De aceea, același apostol o numește: „Rău fără astâmpăr,

plină de venin aducător de moarte” (Iacov 8); iar Solomon în același fel a zis că „din multă vorbire nu vei scăpa de păcat” (Proverbe 10, 2). Și ca să spunem în general: Cel ce vorbește mult, dă a se înțelege că-i ignorant: „Cel nebun înmulțește cuvintele” (Eclesiastul 10, 14). Tăcerea e o mare împunerică a războiului nevăzut și o durabilă nădejde de biruință. Ea este foarte iubită de cel care nu se bizuie pe sine, ci se încrede în Dumnezeu.

(Sfântul Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut*, Editura Egumenița, Galați, p. 80-83)

STIRI

IPS Părinte Timotei a participat la hramul Schitului de maici din satul Bodrogu Vechi

În ziua de prăznuire a Sfintei Cuvioase Parascheva, duminică, 14 octombrie 2018, Întâistătătorul Eparhiei Aradului, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, a săvârșit Sfânta Liturghie în biserica nouă a Schitului de maici „Cuvioasa Parascheva” din satul Bodrogu Vechi, Protopopiatul Arad, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, cu prilejul unuia dintre hramuri.

Din sobor au făcut parte: Protos. Grigorie Timiș, starețul Mănăstirii Hodoș-Bodrog, Protos. Iustin Popovici, consilier cultural al Arhiepiscopiei Aradului, Protos. Nicolae Tang, lector universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad, Arhid. Tiberiu Ardelean, inspector eparhial, Preot pensionar Dorin Ștefan, Preot Cosmin Iordăchescu de la Parohia Nicolae Bălcescu.

La sfânta slujbă au participat obștea de maici, conduse de maica stareță Teodora Opriș și mulțime de credincioși veniți din toată vecinătatea, pentru a sărbători cu multă evlavie pe ocrotitoarea acestui sfânt lăcaș de rugăciune.

Cuvântul de învățătură al Înaltpreasfințitului Părinte Timotei a fost pus sub titlul „Pământul roditor” (cf. Gal. 2; Luca 8) tâlcuind citirile duminicale privind pământul cel bun în care Dumnezeu sub chipul semănătorului seamănă cuvântul Său, adică sămăntura învățăturii adevărate, plin de viață, care rodește îmbelșugat prin credințioșia față de Creator, continuând lucrarea sfântă prin faptele bune, găsește pilduirea în viața sfinților zilei, între care strălucește Cuvioasa Maică Parascheva, împlinirea rugilor fiilor Bisericii noastre atât spre folosul de sine, cât și de cel al obștei, înțelegând Biserica, neamul și țara. Sinaxarul este grăitor și pentru mijlocirea ei în folosul bisericilor ortodoxe naționale ca și a unității creștine, întăritoare pentru cea a întregii lumi. Prăznuirea ei potrivitându-se și cu cea a Părinților participanți la Sinodul al VII-lea Ecumenic, încă mai mult arată această realitate întrucât reprezintă predicarea cuvântului adevărului în numele Mântuitorului, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

Răspunsurile liturgice au fost date de către un grup de studenți de la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Ilarion V. Felea” din Arad.

În cadrul Sfintei Liturghii, Înaltpreasfinția Sa l-a hirotesit pe preotul Cosmin-Mihai Iordăchescu întru duhovnic, urmând a fi instalat preot în Parohia Nicolae Bălcescu, Protopopiatul Lipova.

Pelerinii prezenți au avut posibilitatea să se închine la unul din veșmintele care a acoperit moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași, donație a Mitropoliei Moldovei din vremea când era păstorită de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, ca mitropolit, primit prin purtarea de grijă a Întâistătătorului Eparhiei noastre,

a Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Timotei și așezat în această mănăstire la loc de cinste spre închinare.

La finalul slujbei, Preacuviosul Părinte Iustin Popovici, în numele maicii starețe monahia Teodora Opriș, a viețuitoarelor acestei mănăstiri, a soborului slujitor și a numărului mare de pelerini, a mulțumit Înaltpreasfințitului Părinte Timotei pentru bucuria de a sluji în acest schit cu prilejul hramului și pentru cuvântul de învățătură adresat celor prezenți. Totodată, Părintele Iustin a amintit realizările deosebite care s-au făcut în acest loc prin purtarea de grijă a Chiriarhului arădean, încă de când a înființat schitul și până la momentul târnosirii noii biserici în anul 2014.

PS Părinte Emilian Crișanul a slujit la hramul Sfintei Cuv. Parascheva de la Iași

Sărbătoarea Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași a culminat în 14 octombrie 2018, cu slujba Sfintei Liturghii arhieresti dedicată hramului, la care au participat 20.000 de credincioși, în timp ce alți 11.000 de pelerini așteptau cu răbdare la rând pentru a se închina la sfintele moaște ale Cuvioasei și ale Sfintei Mare Mucenițe Ecaterina. Slujba de hram a fost săvârșită de un sobor de 22 de arhieresti români și străini, sub protia Înaltpreasfințitului Părinte Ghiorghios, Mitropolit Kitrous, Katerini și Platamonas.

Sfânta Liturghie în cinstea Ocrotitoarei Moldovei a fost oficiată pe o scenă amenajată pe bulevardul Ștefan cel Mare de către Înaltpreasfințitul Părinte Ghiorghios, Mitropolit Kitrous, Katerini și Platamonas împreună cu Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, și alți 20 ierarhi din țară și străinătate: Înaltpreasfințitul Părinte Nicolae de Plovdiv (Bulgaria), Înaltpreasfințitul Părinte Petru, Mitropolitul Basarabiei și Exarhul Plaiurilor, Înaltpreasfințitul Părinte Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, Înaltpreasfințitul Părinte Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, Înaltpreasfințitul Părinte Varsanufie, Arhiepiscopul Râmnicului, Înaltpreasfințitul Părinte Casian, Arhiepiscopul Dunării de Jos, Preasfințitul Părinte Qais, Episcop de Erzurum și Vicar al Patriarhiei Antiohiei, Preasfințitul Părinte Ignatie, Episcopul Hușilor, Preasfințitul Părinte Nicodim, Episcopul Severinului și Strehaiei, Preasfințitul Părinte Antonie, Episcop de Bălți, Preasfințitul Părinte Veniamin, Episcop al Basarabiei de Sud, Preasfințitul Părinte Vincentiu, Episcop Sloboziei și Călărașilor, Preasfințitul Părinte Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, Preasfințitul Părinte Gurie, Episcopul Devei și Hunedoarei, Preasfințitul Părinte Ilarion Făgărășanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, Preasfințitul Părinte Sofian Brașoveanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Germaniei, Austriei și Luxemburgului, Preasfințitul Părinte Damaschin Dorneanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul,

Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, Preasfințitul Părinte Timotei Sătmăreanul, Arhieriu vicar al Episcopiei Maramureșului și Sătmăruului.

Răspunsurile la strană au fost date de către Corul bărbătesc „Sfântul Mitropolit Iosif Naniescu” al Facultății de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae” din Iași, dirijat de pr. lect. Ionuț-Gabriel Nastasă. Înainte de Sfânta Liturghie, ierarhii s-au închinat la cinstitele moaște ale Sfintei Cuvioase Parascheva și ale Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina, aduse din localitatea Katerini, Grecia.

După citirea Evangheliei, Preasfințitul Părinte Ignatie al Hușilor a citit mesajul de binecuvântare al Preafericitului Daniel, către pelerinii prezenți la Liturghia hramului Sfintei Parascheva din acest an de la Iași, intitulat „Prin cinstirea moaștelor sfinților participăm la sfințenia și harul lor”.

PS Părinte Emilian Crișanul a participat la Slujba de sfințire a bisericii din campusul universitar „Tudor Vladimirescu” din Iași

Un sobor de opt ierarhi din țară și din străinătate au resfințit în 13 octombrie 2018 Biserica cu hramurile Sfântul Mucenic Iulian din Tars și Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil din Campusul studentesc Tudor Vladimirescu de la Iași. Din soborul arhieresc au făcut parte: Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Înaltpreasfințitul Părinte Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului, Preasfințitul Părinte Qais, Episcop de Erzurum, Preasfințitul Părinte Veniamin, Episcopul Basarabiei de Sud, Preasfințitul Părinte Galaction, Episcopul Alexandriei și Teleormanului, Preasfințitul Părinte Ilarion Făgărășanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Sibiului, Preasfințitul Părinte Sofian Brașoveanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Germaniei, Austriei și Luxemburgului și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Aradului.

De asemenea, la eveniment au fost prezente oficialități locale și județene, reprezentanți ai universităților din Iași, dar și numeroși credincioși din țară veniți cu ocazia hramului Sfintei Cuvioase Parascheva.

Slujba de sfințire a fost urmată de Sfânta Liturghie, oficiată pe o scenă amenajată în apropierea lăcașului de cult. În cuvântul său, Mitropolitul Teofan a vorbit credincioșilor despre faptul că libertatea poate fi găsită doar în Hristos și în Biserică. Sfințirea a făcut parte din cadrul manifestărilor prilejuite de hramul Sfintei Cuvioase Parascheva.

(Știrile au fost preluate de pe site-urile episcopiaaradului.ro și basilica.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.